

ОСОБЛИВОСТІ ВІДМІНЮВАННЯ ЧИСЛІВНИКІВ ПАТЬ – ДЕСАТЬ У ЦЕРКОВНОСЛОВ'ЯНСЬКІЙ МОВІ УКРАЇНСЬКОЇ РЕДАКЦІЇ КІНЦЯ XVI – XVII СТ.

Олександр БІЛИХ (Кіровоград, Україна)

У статті охарактеризовано особливості відмінювання числівників ПАТЬ – ДЕСАТЬ у церковнослов'янській мові української редакції кінця XVI – XVII ст. Здійснено порівняння проаналізованих форм із відповідними у старослов'янській мові та українській XVI – XVII ст. З'ясовано, що у відмінкових парадигмах розглянутих числівників порівняно зі старослов'янською мовою відбулися зміни, спрямовані на їхнє зближення з парадигмами інших числівників першого десятка (ДВА, ТРИ, ЧЕТЬОРИ). Виявленим перетворенням у церковнослов'янській мові української редакції значною мірою сприяла українська мова, в якій у кінці XVI – XVII ст. дослідники фіксують аналогічні зміни і з виразнішими результатами.

Ключові слова: церковнослов'янська мова, числівники ПАТЬ – ДЕСАТЬ, відмінкові форми числівників.

The article describes the peculiarities of declination of the numerals ПАТЬ – ДЕСАТЬ in the Church Slavonic language of Ukrainian edition of the late XVI - XVII centuries. There has been performed the comparison of the considered forms with the appropriate ones in the Old Slavonic and Ukrainian languages XVI - XVII of centuries. The analysis has found that the case paradigms of the considered forms suffered some

changes in comparison with Old Slavonic language aimed at convergence with the other ones in the Ukrainian language (два, три, чотыри). The transformations in the Church Slavonic language of Ukrainian edition were strongly assisted by the Ukrainian language, which suffered the same changes with more significant results in the late XVI - XVII centuries.

Keywords: Church Slavonic language, the numerals **пять – десять**, case forms of the numerals.

Церковнослов'янська мова в Україні кінця XVI – XVII ст. посідала особливе місце. Вона була не лише мовою церкви, але й одним із символів та інструментів національно-визвольної боротьби [7: 35–44, 90–96; 8: 137]. Високий авторитет церковнослов'янської мови став причиною її активного впливу на тогочасну українську. Цей вплив є загально визнаним [8: 147]. Однак, констатуючи наявність такого впливу та аналізуючи його результати, дослідники поки що мало уваги приділяють вивченню власне церковнослов'янської мови. Тому **актуальною** на сьогодні залишається проблема впливу української мови на церковнослов'янську. Дослідження його результатів на всіх рівнях мовної системи необхідне для створення повної картини розвитку як української літературної мови, так і церковнослов'янської української редакції.

З огляду на сказане, **мета** пропонованої розвідки – охарактеризувати особливості відмінювання числівників **пять – десять** у церковнослов'янській мові української редакції кінця XVI – XVII ст. Зазначена мета передбачає виконання таких **конкретних завдань**: 1) констатувати наявність певних відмінкових форм (та можливих їхніх варіантів) зазначених числівників у церковнослов'янській мові досліджуваного періоду; 2) порівняти виявлені форми з рекомендованими граматику М. Смотрицького, що дасть змогу з'ясувати, наскільки стійкими були норми вживання форм цих числівників; 3) порівнявши будову форм числівників **пять – десять** у церковнослов'янській мові з відповідними одиницями у старослов'янській та українській мовах, виявити характерні особливості відмінювання цих числівників.

Матеріал для дослідження дібрано шляхом суцільної вибірки переважно зі стародруків кінця XVI – XVII ст. (перелік опрацьованих джерел див. наприкінці статті).

У давні періоди розвитку слов'янських мов числівники **пять – десять** за особливостями формотворення не становили єдиної групи, **пять – девять** відмінювалися як іменники з давніми основами на **-ī-* в однині, **десять** – як іменники з основами на приголосний (**-er-*), причому числівник **десять** мав форми однини, множини і двоїни [9: 51–52; 3: 303; 2: 187; 4: 163, 169]. Згодом у відмінюванні цих числівників відбулися зміни, особливо значні для **десять**. Зокрема, уже в пам'ятках старослов'янської мови дослідники фіксують його нові форми за зразком іменників з **-ī-* основами [2: 187]. В українській мові парадигми числівників *п'ять – десять* у ході розвитку об'єдналися [1: 237–240; 5: 228].

Різного типу зміни, як свідчить розглянутий матеріал, відбувалися у відмінюванні числівників **пять – десять** і в церковнослов'янській мові.

Називний і знахідний відмінки. У наз. та знах. відмінках числівники **пять – десять** у переважній більшості випадків характеризувалися нульовими закінченнями й уживалися з іменниками в род. в. мн.: **пять же опонъ, да вѣдѣтъ** (ОБ 1581, 37)*, **Прійдоша же ... шесть Братій** (ІЗ 1624, 229), *со Юдою седмъ пишуѣт* (Сильв., 229), **Ѣдмъ братій вѣ** (ЄвКП 1697, 163), **вндѣвѣ слова ... естѣ осмъ** (ЗизГр, 16), **Девѣтъ овецъ** (МД 1666, 315 зв.), **пять лѣтъ гладѣ вѣдетѣ** (ОБ 1581, 22/2), **стоаше же ѿ стѣго Іордан(а) на шесть стѣдїй** (Лим. 1628, 68 зв.), **обрѣте оу себе ... осмъ златиць** (Лим. 1628, 86 зв.), **сочтеши себѣ седм(ъ) лѣтъ покою** (ТрЦв 1631, 6 нн), **на девѣт(ъ) мѣдниц(ъ)** (Лим. 1628, 103), **возми десятѣ сребръник(ъ)** (Лим. 1628, 148), **У женѣ ... имѣшеѣ Деса(т) Драхм(ъ)** (МД 1666, 315 зв.).

У знах. в. при назвах істот аналізовані числівники в усіх випадках мають форми, тотожні наз. в.: **родихъ во емѣ шесть сѣновъ** (ОБ 1581, 13 зв./2), **вземлет(ъ) съ собою седм(ъ) инѣх(ъ) дѣх(в)** (ЄвЛ 1644, 41).

Крім того, в одній із пам'яток (у *ЄвЛ 1644*) виявлені форми знах. в. із закінченням **-и** (як у числівників **три, чотыри**, а також у прикметників або неособових родових займенників), причому іменники при них ужиті також у знах. в.: **не оу ли ... помните пяти хлѣбѣ**

пѣтимъ тѣсѣщамъ ...; Нижє седми хлѣбы четѣремъ тѣсѣщамъ (ЄвЛ 1644, 55). В інших обстежених Євангеліях у цій фразі використані форми з нульовими закінченнями (числівники при цьому вжиті у знах. в.): Не оу ли ... помните, пѣть хлѣбы пѣтимъ тѣсѣщамъ ...; Ни ли седми(ъ) хлѣбы Четѣремъ тѣсѣща(м) (ЄвКП 1697, 55). Форми на -и з'явилися, можливо, в результаті впливу числівників три, четѣри.

У давнину в слов'янських мовах числівники пѣть – девѣть не лише відмінювалися як іменники *-ī-основ в однині, але й сприймалися як слова, що характеризуються значенням жін. р. одн. Про це свідчать форми одн. жін. р. узгоджуваних із числівниками займенників та прикметників, які дослідники фіксують у старослов'янській мові [2: 186], а також у ранніх східнослов'янських пам'ятках [4: 163]. У розглянутому матеріалі конструкції з залежними від числівників пѣть – девѣть займенниками або прикметниками рідкісні. Серед них в одних випадках узгоджувані слова мають форми множини: осмь сѣи сновъ (ОБ 1581, 9 зв.), всѣ Девѣть ... мѣжей (МД 1666, 315 зв.). В інших (лише в ОБ 1581) – форми одн. жін. р.: оуказа фараонѣ седмь сѣо кравъ добръхъ (ОБ 1581, 19 зв./2), и работа емѣ седмь лѣт(ъ) дрѣгѣю (ОБ 1581, 13 зв.). Однак загалом у церковнослов'янській мові української редакції кінця XVI – XVII ст. числівники пѣть – девѣть уже, очевидно, не асоціювалися з жін. р., а сприймалися як слова, що мають лише форми множини. Крім наведених прикладів, це підтверджує, зокрема й граматика М. Смотрицького, в якій автор, маючи на увазі відмінювання числівників четѣри – десѣть, зауважує: Прочѣа же скланѣют(ъ)са во всѣхъ родехъ множественнѣ точію (СмГр, 188).

Родовий відмінок. У род. в. аналізовані числівники в переважній більшості випадків характеризувалися закінченням -и: прежде пѣти лѣтѣ (Лим. 1628, 36), шести ѡалмовѣ, концѣ (Ч 1617, 47), ѿ стѣхъ седми ... Ѣвѣровѣ (Тр. 1646, 119), Ѹста Девѣти мѣжей (ЄвКП 1697, 10 зв.), десѣти нѣнезей ради (Розм., 203), ѿ десѣти опонѣ (ОБ 1581, 37), ѿ ... десѣти градѣ (ЄвКП 1697, 10 зв.). Для числівників пѣть – девѣть форми род. в. на -и були традиційними, використовувалися ще в старослов'янській мові [2: 186]. Числівник десѣть у давнину в род. в. мав форму на -е. Однак уже в пам'ятках старослов'янської мови, поряд із нею, представлений був і варіант на -и [2: 187]. Згодом цей варіант, очевидно, в результаті впливу числівників пѣть – девѣть, поширився і в церковнослов'янській мові досліджуваного періоду представлений, власне, як єдино можливий.

Крім того, в розглянутому матеріалі зафіксовані поодинокі вживання форм род. в. із закінченням -ихъ (від числівників пѣть і шести) та -ехъ (від числівника девѣть): пѣтихъ ти ради свѣтыхъ (ПМ, 141), прежде шестихъ днѣй Пасхи (ТрЦв 1631, 35), ѿ ... Девѣте(х) чинш(в) Ѣтѣх(ъ) (Сл. 1629, 2/89). Такі форми з'явилися, очевидно, в результаті впливу відповідних форм числівників три, четѣри, а також займенників та прикметників. Подібні форми род. в. (на -хъ) від числівників пѣть – девѣть дослідники фіксують і в пам'ятках української мови XVI – XVII ст. [6: 163; 5: 228].

В одній із пам'яток (ПМ) зафіксована також форма род. в. на -а: единого же отъ нихъ (робітників) вся земля она покры, якъ множѣе пѣтиа локотъ на немъ лежати (ПМ, 70). Утворена вона, можливо, за зразком форм род. в. іменників з основами на *-jā- (земля).

Давальний відмінок. У дав. в. числівники пѣть – десѣть представлені переважно традиційними формами на -и: шести члѣкв(м) даде (СмГр, 339), минѣвши(м) же шести м(с)цѣм(ъ) (Лим. 1628, 97), седми церквѣмъ (Сильв., 229), къ девѣти лѣтѣмъ (Лим. 1628, 52), Десѣти дѣвѣм(ъ) (МД 1666, 315). Зафіксовані також поодинокі вживання форм на -имъ та -емъ: пѣти хлѣбы пѣтимъ тѣсѣщамъ (ЄвЛ 1644, 55), Конѣць ... осми(м) Чѣсте(м) Слова (ЗизГр, 84 зв.) (СмГр, 388: Осми чѣстѣмъ слова Конѣць), десѣтим дѣвѣ(м) (ВВ 1594, 46 зв.), въ Памѣт(ъ) Девѣтемъ Чиншѣмъ стѣхъ (Сл. 1629, 121). Виникненню наведених утворень, очевидно, сприяли відповідні форми числівників три, четѣри (трѣмъ, четѣремъ), а також множинна числівника десѣть (у старослов'янській мові дав. в. мн.

десѣтемъ, -тъмъ [2: 187]). Хоча, слід відзначити, що десѣти і десѣтимъ у розглянутому матеріалі є, очевидно, варіантами однієї форми. Про це свідчать однакові контексти, в яких вони вжиті: десѣти дѣѣамъ(ъ) (МД 1666, 315; ЄвЛ 1644, 87) і десѣтимъ дѣѣѣамъ (ВВ 1594, 46 зв.; ЄвКП 1697, 48 зв.). Крім того, у формах на -имъ звертає на себе увагу голосний и в закінченні (порівн. у *СмГр, 188–189*: пѣтем /и пѣти, шестем /и шести, девѣти или /тем, десѣти /или /тем). Він, можливо, означає, що варіанти пѣтимъ, осмимъ, десѣтимъ виникли в результаті безпосереднього впливу форм дав. в. прикметників та неособових родових займенників із м'якими основами (в'ышнимъ, дрѣвнимъ, момимъ).

Особливістю розглянутих форм є також те, що в усіх випадках вони вжиті з іменниками у дав. в. У ранніх східнослов'янських пам'ятках при числівниках пѣтъ – девѣтъ незалежно від форми самих числівників іменники завжди вживалися у род. мн. [4: 163–164].

Орудний відмінок. В ор. в. числівники пѣтъ – девѣтъ представлені невеликою кількістю вживань, однак і серед них зафіксовано три варіанти. Порівняно більш поширеним є традиційний із закінченням -ію: *возвращашеса, м(с)цѣмъ иногда пѣтъ(ъ)ю или шестію* (Лим, 141 зв.), *над пѣтію градвѣъ* (ЄвКП 1697, 277), *со тѣми десѣтію братією* (ЛМГ, 28), *дрѣво неѣдобъ носимъ десѣтію мѣжей* (ПКП 1661, 159).

Виявлено також кілька випадків використання форми на -ми: *возда(ст) раво(м) свон(м) ... пѣ(т)ми Тѣла(н)тъ, сї ест(ъ) пѣ(т)ми телесными чѣствѣи* (ПКП 1661, 31 нн), *нрѣйскій стѣхъ(ъ) состоитъ шестми степен(н)ми* (СмГр, 492), *седми мѣжми* (Азб. 1578, 55), *со ннѣми девѣт(ъ)ми* (Лим. 1628, 135 зв.). Цікаво відзначити форму шестми в тексті граматики М. Смотрицького у зв'язку з тим, що в парадигмах в ор. в. автор подає лише форми на -ма: *Тво(р): четърма, пѣтма, шестма* і ін. (СмГр, 188). Варіант на -ма з усіх обстежених пам'яток виявлений лише в тексті граматики М. Смотрицького, а також у *Сл. 1629: елегійскій стѣхъ ... пѣтма степенми состоит* (СмГр, 493), *Блюдо ... с(ъ) пѣтма Хлѣѣи* (Сл. 1629, 46).

Іменники при розглянутих числівниках в ор. в. здебільшого мають форми ор. в. мн. Виняток становлять поодинокі випадки конструкцій з іменником у род. в. мн.: *дрѣво неѣдобъ носимъ десѣтію мѣжей* (ПКП 1661, 159), *с(ъ) десѣтію тѣсѣщѣ* (ЄвКП 1697, 260 зв.).

Місцевий відмінок. У місц. в. числівники пѣтъ – девѣтъ представлені варіантними формами на -и або -ихъ. Більш поширеним є варіант із закінченням -и (18 уживань із 34-х зафіксованих форм місц. в. числівників цієї групи): *она же ... рече еѣмъ: на колницѣ прода(ст) (камінь); мнѣвши такъ на пѣти или на десѣти мѣдницѣ* (Лим. 1628, 148 зв.), *по шести днехъ* (ЄвКП 1697, 146 зв.), *въ седми седмицахъ* (ТрЦв 1631, 7 нн), *въ осми Н(д)лахъ* (ТрЦв 1631, 7 нн), *въ осми частехъ слова* (СмГр, 39), *по осми днехъ* (ПКП 1661, 169), *въ десѣти ... мѣдницѣхъ* (ІЗ 1624, 91). Форма місц. в. на -и була характерна для числівників пѣтъ – девѣтъ (а також для десѣтъ, поряд із варіантом десѣте) у старослов'янській мові [2: 187]. Уживалася вона й у східнослов'янських мовах, зокрема й в українській XVI ст. [6: 164].

Не є особливо рідкісними в розглянутому матеріалі й варіанти з закінченням -ихъ (16 із 34-х випадків), хоча виявлені вони лише в окремих пам'ятках (у *Лим. 1628, ЄвЛ 1644, ЄвКП 1697*). Виникли ці варіанти в результаті впливу множинних форм числівника десѣтъ (у старослов'янській мові десѣтехъ [2: 187]) та інших слів (різних іменних частин мови): *по пѣтихъ(ъ) лѣтехъ(ъ)* (Лим. 1628, 107), *по днехъ(х) шестихъ(х)* (ЄвЛ 1644, 57; ЄвКП 1697, 57 зв.), *по осмихъ лѣтехъ* (ЄвЛ 1644, 19 нн; ЄвКП 1697, 17 нн), *О десѣтихъ дѣѣвахъ* (ЄвЛ 1644, 14 нн). Утворення десѣти й десѣтихъ (за походженням, очевидно, форми, відповідно, однини й множини) сприймалися уже як варіанти однієї форми, що підтверджують однакові контексти їхнього використання: *по десѣти лѣтехъ(х)* (ПКП 1661, 113 зв.) – *по десѣтихъ лѣтехъ* (ЄвЛ 1644, 110; ЄвКП 1697, 113). Одним уживанням представлена також форма на -ехъ: *по десѣтехъ лѣтехъ* (ІЗ 1609, 10 зв.).

Таким чином, розглянутий матеріал свідчить, що у відмінюванні числівників **пѣтъ** – **десаѣтъ** церковнослов'янської мови української редакції кінця XVI – XVII ст. відбулися, порівняно зі старослов'янською мовою, значні зміни. Насамперед це стосується числівника **десаѣтъ**, який уже втратив колишні форми множини й двоїни і в більшості випадків мав форми, характерні для числівників **пѣтъ** – **дѣвѣтъ**. У церковнослов'янській мові української редакції кінця XVI – XVII ст. числівники **пѣтъ** – **десаѣтъ** уже становили, власне, одну групу.

Достатньо велика кількість варіантних утворень (використання, поряд із традиційними формами, нових **пѣтихъ**, **осмимъ**, **дѣвѣтми** і т. д.) свідчить, що зміни в системі форм числівників цієї групи відбувалися й у досліджуваний період. Спрямовані вони були загалом на зближення відмінювання слів цієї групи з іншими числівниками першого десятка (**два**, **три**, **чѣтъри**).

Виявленим перетворенням у церковнослов'янській мові української редакції значною мірою сприяла українська мова, в якій у кінці XVI – XVII ст. дослідники фіксують аналогічні зміни і з виразнішими результатами.

Перспективи подальших досліджень у цьому напрямку вбачаємо у необхідності проведення зіставного аналізу особливостей відмінювання розглянутих числівників з відповідними одиницями в церковнослов'янській мові інших редакцій.

Примітка.* Після скороченої назви джерела подано номер аркуша або сторінки, звідки взятий приклад. Позначка *зв.* вказує на зворот аркуша. Цифра перед позначенням аркуша (2/, 3/ і т. д.) в *ОБ 1581* та *ВВ 1594* вказує на номер пагінації. Аркуші першої й другої пагінації спеціально не позначені. Цифра /2 після номера аркуша в *ОБ 1581* вказує на праву колонку, ліва спеціально не позначається. Виносні літери подані в круглих дужках у рядку, таким же способом подаються **ъ і **ь**, позначені в текстах нарядковими знаками. Цитати з перевидань подані звичайним шрифтом курсивом.

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ НАЗВ ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Азб. 1578 – Азбука Ивана Федорова, 1578 / Иван Федоров. – Факс. изд. – М. : Книга, 1983. – 57 л.
 ВВ 1594 – Василий Великий. Книга о постничествѣ / Василий Великий – Острог : Друкарня Костянтина Острозького, 1594. – [7], 160, 292, 143, [1] арк.
 ЄвКП 1697 – **Євангеліє или Блговѣствованіє**. – Київ : Друкарня лаври, 1697. – 438 арк.
 ЄвЛ 1644 – **Євангеліон сирѣчь: Блговѣстіє Бгдѣвннхъ евангелієстѣ** – Львів : Друкарня братства, 1644 – [12], 412 арк.
 ЗизГр – Зизаній Л. **Грамматїка словенска**. – Вільна, 1596. – 180 с. / Підгот. факс. вид. та дослідження пам'ятки В. В. Німчука. – К. : Наукова думка, 1980. – 55 с.
 ІЗ 1624 – **Іва(н)а Златаґстаго ... Бесѣды на Дѣанїа Фтѣхъ Ап(с)лъ**. – Київ : Друкарня лаври, 1624. – [24], 534 с.
 Лим. 1628 – **Лїмонарѣ. Фирѣчь, цвѣтнїкѣ**. – Київ : Друкарня Соболя, 1628. – 183 арк.
 МД 1666 – **Млеч(ъ) дѣвннхъ ... Книга проповѣд(й) ... юже соорѣжи Лазарѣ Барановичѣ**. – Київ : Друкарня лаври, 1666. – [15], 465 арк.
 ОБ – **Бивліа сирѣч книгы ветхаго и новаго завѣта** – Острог : Друкарня Костянтина Острозького, 1581. – 628 арк.
 ПКП – **Патерїкѣ или штечнїкѣ печерскїй**. – Київ : Друкарня лаври, 1661. – 314 арк.
 ПМ – Собственноручннхъ записки Петра Могилы // Архивъ Юго-Западной России, издаваемый комиссією для разбора древннхъ актовъ. – Кїевъ : Типографїя Г.Т. Корчак-Новицкаго, 1887. – Часть 1, томъ 7. – С. 49–180.
 Розм. – Розмова–Бесѣда. Rozmova–Beseda. Das ruthenische und kirchenslavische Berlaimont – Gesprächsbuch des Ivan Uzevuyč. Mit latainischem und polnischem Paralleltext herausgegeben von Daniel Bunčić und Helmut Keipert. – München : Verlag Otto Sagner, 2005. – S. 287.
 Сильв. – Бегунов Ю. К. До історії українсько-східнороманських взаємин у епоху барокко (Ієромонах Сильвестр і Тирговиштський гурток) // Писемнїсть Кїївської Русї і становлення української літератури. – К. : Наукова думка, 1988. – С. 221–229.
 Сл. 1629 – **Деѣтѣрїарїонъ си естѣ: Євѣжевнїкѣ** – К. : Друкарня лаври, 1629. – [28], 144, 300, [4] с.
 СмГр – Смотрицький М. **Грамматїки славенскїа правилное Фннтагма ...** / Підгот. факс. вид. та дослідження пам'ятки В.В. Німчука. – К. : Наукова думка, 1979. – 492 с.
 Тр. 1646 – **Єхологїонъ албо молитвослов, или требнїкѣ** – Київ : Друкарня лаври, 1646. – 860 с.
 ТрЦв 1631 – **Тріодъ цвітна**. – Київ : Друкарня лаври, 1631. – [22], 828 с.
 Ч 1617 – **Часослов**. – Київ : Друкарня лаври, 1617. – [21], 190, [2] арк.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Бевзенко С. П. Історична морфологія української мови (нариси із словозміни та словотвору). / С. П. Бевзенко – Ужгород : Закарпатське обласне видавництво, 1960. – 416 с.
2. Вайан А. Руководство по старославянскому языку / А. Вайан ; перевод с фр. В. В. Бородич ; под. ред. и с предисл. В. Н. Сидорова. – М. : Издательство иностр. литературы, 1952. – 446 с.
3. Вступ до порівняльно-історичного вивчення слов'янських мов / А. Й. Багмут, В. Т. Коломієць, А. П. Критенко і ін. ; за ред. О. С. Мельничука. – К. : Наукова думка, 1966. – 595 с.
4. Жолобов О. Ф. Заметки о древнерусских числительных. III: «5» – «10» / О. Ф. Жолобов // Русский язык в научном освещении. – 2005. – № 9 – С. 163–176.
5. Історія української мови. Морфологія / С. П. Бевзенко, А. П. Грищенко, Т. В. Лукінова [та ін.] ; В. В. Німчук (відп. ред.). – К. : Наукова думка, 1978. – 539 с.
6. Керницький І. М. Система словозміни в українській мові. На матеріалах пам'яток XVI ст. / І. М. Керницький – К. : Наукова думка, 1967. – 288 с.
7. Німчук В. В. Староукраїнська лексикографія в її зв'язках з російською та білоруською / В. В. Німчук – К. : Наукова думка, 1980. – 304 с.
8. Русанівський В. М. Джерела розвитку східнослов'янських літературних мов / В. М. Русанівський – К. : Наукова думка, 1985. – 231 с.
9. Супрун А. Е. Старославянские числительные / А. Е. Супрун. – Фрунзе, 1961. – 108 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Олександр Білих – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Кіровоградського державного педагогічного університету ім. В.К. Винниченка.

Наукові інтереси: історія української мови.